



Kzz.br.4/15

U IME CRNE GORE

Vrhovni sud Crne Gore, u vijeću sastavljenom od sudija Stanke Vučinić, kao predsjednika vijeća, Hasnije Simonović i Radula Kojovića, kao članova vijeća, uz učešće samostalnog referenta Indire Muratović, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv okrivljenih Boška Bojovića, Milisava Markovića, Radoja Radunovića, Duška Bakrača, Božidara Stojovića, Milorada Ivanovića, Milorada Šljivančanina, Branka Bujica i Sretena Glendže, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.142 st.1 Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije, rješavajući po zahtjevu za zaštitu zakonitosti Vrhovnog državnog tužilaštva Crne Gore Ktz.br.112/13 od 25.03.2015.godine, podignutog protiv presude Višeg suda u Podgorici - Specijalizovanog odjeljenja za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Ks.br.6/12 od 22.11.2012.godine i presude Apelacionog suda Crne Gore Kžs.br.18/13 od 17.05.2013.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.06.2015.godine, kojoj je prisustvovao zamjenik Vrhovnog državnog tužioca Crne Gore Miljana Radović, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za zaštitu zakonitosti Vrhovnog državnog tužilaštva Crne Gore Ktz.br.112/13 od 25.03.2015.godine, podignutog protiv presude Višeg suda u Podgorici – Specijalizovanog odjeljenja za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Ks.br.6/12 od 22.11.2012.godine i presude Apelacionog suda Crne Gore Kžs.br.18/13 od 17.05.2013.godine, odbija se kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Višeg suda u Podgorici-Specijalizovanog odjeljenja za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Ks.br.6/12 od 22.11.2012.godine, okrivljeni Boško Bojović, Milisav Marković, Radoja Radunović, Duško Bakrač, Božidar Stojović, Milorad Ivanović, Milorad Šljivančanin, Branko Bujic i Sreten Glendža, oslobođeni su od optužbe da su izvršili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.142 st.1 Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije, na osnovu člana 373 tač.2 Zakonika o krivičnom postupku, jer nije dokazano da su izvršili krivično djelo za koje su optuženi.

Odlučujući o žalbama Vrhovnog državnog tužilaštva - Odjeljenja za suzbijanje organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina, te žalbama oštećenih, Apelacioni sud Crne Gore je žalbe odbio kao neosnovane i potvrdio presudu Višeg suda u Podgorici Ks.br.6/12 od 22.11.2012.godine.

Protiv navedenih presuda Vrhovno državno tužilaštvo Crne Gore je podiglo zahtjev za zaštitu zakonitosti zbog povrede Zakonika o krivičnom postupku - čl.386 st.1 tač.8, čl.386 st.2 u vezi čl.379 st.9 i povrede Krivičnog zakonika - čl.387 tač.3 Zakonika o krivičnom postupku.

U zahtjevu se navodi da obrazloženja presuda prvostepenog i drugostepenog suda ne sadrže jasne i potpune razloge zbog čega nije dokazano da su okrivljeni, kao saizvršioc, izvršili krivično djelo koje im je stavljeno na teret, a što je sve u suprotnosti sa obavezom suda u pogledu obrazlaganja oslobadajuće presude shodno čl.379 st.9 Zakonika o krivičnom postupku, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.2 u vezi čl.379 st.9 Zakonika o krivičnom postupku, koja je uticala na donošenje nezakonite presude.

Imajući u vidu razloge nižestepenih sudova u ovom pravcu proizilazi da su okrivljeni oslobođeni od optužbe na osnovu čl. 373 tač.1 Zakonika o krivičnom postupku, a ne na osnovu čl.373 tač.2 Zakonika o krivičnom postupku, s obzirom da se nižestepenim presudama ukazuje na nedostatke u činjeničnom opisu optužnice u pogledu postojanja bitnih obilježja bića krivičnog djela u pitanju, pa je stoga nerazumljivo po kom osnovu je donijeta oslobadajuća presuda, čime je učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1 tač.8 Zakonika o krivičnom postupku.

Nadalje, u zahtjevu se navodi da je zaključak nižestepenih sudova da nije dokazano da su okrivljeni izvršili krivično djelo koje im je optužnicom stavljeno na teret rezultat pogrešne primjene materijalnog prava, odnosno pogrešnog tumačenja normi međunarodnog prava, a time i Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije koji je u ovom slučaju primijenjen. Pri tom, riječ je o normi (član 142 stav 1 KZ SRJ) blanketnog karaktera koja svoj puni sadržaj dobija upućivanjem na odgovarajuće norme međunarodnog prava. To znači da su nižestepeni sudovi na utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenili krivični zakon, kada su okrivljene, na osnovu čl.373 tač.2 Zakonika o krivičnom postupku, oslobodili od optužbe da su izvršili predmetno krivično djelo, te da je stoga pravosnažnom presudom povrijeđen Krivični zakonik - čl.387 tač.3 Zakonika o krivičnom postupku.

Polazeći od elemenata krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.142 st.1 Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije i sadržine normi međunarodnog prava - IV Ženevske konvencije i Dopunskog protokola II, a imajući u vidu činjenični opis krivičnog djela u dispozitivu optužnice, Vrhovno državno tužilaštvo smatra da optužni akt, suprotno zaključivanju nižestepenih sudova, sadrži kako pravne termine tako i činjenični opis radnji koje se odnose na odredbe međunarodnog prava koje su po stavu optužbe prekršene.

Tokom postupka je nesumnjivo utvrđeno da su oštećeni, zbog ratnih dešavanja u BiH kao državljani BiH došli na teritoriju Crne Gore kako bi izbjegli oružane sukobe i ne bi učestvovali u njima i pri tom se radilo o civilima koji su imali status izbjeglica saglasno Konvenciji o statusu izbjeglica. Dakle, radilo se o civilnom stanovništvu, kao posebnoj kategoriji lica koja su zaštićena međunarodnim humanitarnim pravom. Prema tome, u tom momentu, teritorija Crne Gore bila je teritorija na kojoj su oštećeni, kao civili boravili. Oni su, prema nesumnjivom utvrđenju sudova, na način opisan dispozitivom optužnice, odnosno izrekom prvostepene presude, preseljeni sa teritorije Crne Gore i predati policijskim organima jednog dijela države, u kojoj se odvijao oružani sukob (organima Republike Srpske).

Stoga, kod navedenog činjeničnog utvrđenja, stav nižestepenih sudova da optužnicom nije precizirano na koji način su okrivljeni kršili pravila međunarodnog prava iz čl.17 Dopunskog protokola II predstavlja rezultat pogrešne primjene međunarodnog humanitarnog prava. S tim u vezi, drugostepeni sud, prihvatajući stav prvostepenog

suda, a vezano za radnju izvršenja ovog krivičnog djela, zaključuje da premještanje u smislu čl.17 Dopunskog protokola II se odnosi na premještanje civila unutar važećih granica, te na prisilno napuštanje teritorije na kojoj žive, ali da ta radnja, ne podrazumijeva vraćanje civila u svoju državu.

Medjutim, kod navedenog utvrdjenja da je teritorija Crne Gore bila teritorija na kojoj oštećeni, kao civili, borave i da su, na način opisan dispozitivom optužnice, isti preseljeni sa teritorije Crne Gore i predati policijskim organima jednog dijela države u kojoj se odvija oružani sukob, jasno je da se radi o djelatnosti učinjenoj prema zaštićenoj kategoriji lica, koja radnja je protivna odredbama čl.17 Dopunskog protokola II. Jer, odredbom st.2 čl.17 Dopunskog protokola II predviđeno je da civili ne smiju biti prisiljeni da napuste svoju teritoriju iz razloga koji su u vezi sa sukobom. Stoga je očigledno da je suprotan stav nižestepenih sudova po pitanju radnje izvršenja predmetnog krivičnog djela rezultat pogrešne primjene ove norme međunarodnog prava.

Takodje, sa stanovišta pravne teorije i sudske prakse neprihvatljiv je stav nižestepenih sudova da pripadništvo, vojnoj, političkoj ili administrativnoj strani u sukobu, ili postupanje u službi strane u sukobu, predstavlja svojstvo koje su okrivljeni morali imati da bi bili odgovorni za ratni zločin. Naprotiv, prema međunarodnom pravu i sudskoj praksi žalbenog Vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, te praksi sudova u okruženju, opredjeljujuće za ocjenu da li je neko djelo ratni zločin ili „obično krivično djelo“ nije svojstvo učinioca, nego to da li je postojanje oružanog sukoba u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost učinioca da izvrši zločin, njegovu odluku da ga izvrši, način izvršenja, ili cilj s kojim je izvršen. S tim u vezi, suprotan zaključak nižestepenih sudova je očigledno suprotan opšteprihvaćenim pravnim stavovima pravne teorije i sudske prakse iz ove oblasti, a suprotan je i činjeničnim utvrdjenjima prvostepenog suda.

Naime, iz sprovedenih dokaza nesumnjivo proizilazi da su okrivljeni inkriminisane radnje upravo preduzimali u vezi sa oružanim sukobom na teritoriji BiH, kako je to navedeno i u optužnom aktu, jer su isti, kao pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Crne Gore, postupali po naredbi ministra, sada pok.Pavla Bulatovića, a u vezi zahtjeva policijskih organa Republike Srpske, kao strane u oružanom sukobu na toj teritoriji. Stoga, nesumnjivo je da su se okrivljeni, postupajući na taj način, stavili u službu jedne strane u sukobu i postupali u vezi sa oružanim sukobom,

a veza predstavlja blisku povezanost sa neprijateljstvima-sukobom u BiH, u situaciji kad su žrtve bili civili, koji su nezakonito lišeni slobode i vraćeni na teritoriju gdje se odvijaju oružani sukobi, a na zahtjev jedne od strana u tom sukobu, pa je osporavanje postojanja veze između postupanja okrivljenih i oružanog sukoba u potpunosti neutemeljeno i predstavlja rezultat pogrešnog tumačenja međunarodnih pravila ratnog i humanitarnog prava.

Prema tome, donošenjem oslobadajuće presude, na osnovu čl.373 tač.2 Zakonika o krivičnom postupku, a ne dajući pri tom jasne i dovoljne razloge za takvu odluku, sud je učinio bitne povrede krivičnog postupka iz čl.386 st.1 tač.8 i čl.386 st.2 u vezi čl.379 st.9 Zakonika o krivičnom postupku, te povredu Krivičnog zakonika u korist okrivljenih iz čl.387 tač.3 Zakonika o krivičnom postupku. Predloženo je da ovaj sud zahtjev usvoji i utvrdi da je presudom Višeg suda u Podgorici – Specijalizovanog odjeljenja za krivična djela organizovanog kriminala, korupcije, terorizma i ratnih zločina Ks.br.6/12 od 22.11.2012.godine i presudom Apelacionog suda Crne Gore Kžs.br.18/13 od 17.05.2013.godine povrjedjen zakon u korist okrivljenih - čl.386 st.1 tač.8 i čl.386 st.2 u vezi čl.379 tač.9 Zakonika o krivičnom postupku, te član 387 tač.3 Zakonika o krivičnom postupku.

Vrhovni sud je razmotrio spise ovog predmeta i ocijenio navode iz zahtjeva za zaštitu zakonitosti, pa je našao da je:

zahtjev neosnovan.

Podignutim zahtjevom navedene presude se pobijaju zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1 tač.8 i čl.386 st.2 u vezi čl.379 st.9 ZKP. Povreda iz čl.386 st.1 tač.8 ZKP, po ocjeni tužioca, sastoji se u činjenici da se u obrazloženju prvostepene presude ukazuje na nedostatke optužnice, što je razlog za oslobađanje od optužbe na osnovu čl.373 tač.1 ZKP, a okrivljeni su oslobodjeni od optužbe na osnovu čl.373 tač.2 ZKP. Povreda odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.2 u vezi čl.379 st.9 ZKP, po ocjeni tužioca, sastoji se u činjenici da pobijane presude ne sadrže potpune i jasne razloge iz kojih bi nesumnjivo proizlazilo da nije dokazano da su okrivljeni, kao saizvršioци, izvršili predmetno krivično djelo.

Neprihvatljivi su gornji navodi podignutog zahtjeva. Prvostepenom presudom, a kako to stoji u izreci, svi okrivljeni su oslobodjeni od optužbe na osnovu čl.373 tač.2 ZKP. U obrazloženju iste dati su razlozi saglasno izreci. Naime, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude (stranica 200-205) dao jasne i određene razloge za zaključak da nema dokaza da su okrivljeni

Boško Bojović, Radoje Radunović, Duško Bakrač, Božidar Stojović, Branko Bujčić i Sreten Glendža, preduzeli bilo koju radnju koja im je stavljena na teret podignutom optužnicom. Takođe, drugostepeni sud je u svojoj presudi dao jasne i valjane razloge zašto su neprihvatljivi navodi žalbe državnog tužioca kojim su osporavani zaključci prvostepenog suda u pogledu nedostatka dokaza da su navedeni okrivljeni izvršili krivično djelo stavljeno im na teret (strana 9-11 obrazloženja drugostepene presude).

Obrazlažući svoje odluke u odnosu na okrivljene Milisava Markovića, Milorada Ivanovića i Milorada Šljivančanina nižestepeni sudovi su ukazali na nedostatke optužnice, a kako se to ističe u podignutom zahtjevu. Međutim, saglasno izreci prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude dao jasne i određene razloge za svoj zaključak da nema dokaza da su isti izvršili krivično djelo stavljeno im na teret (str. 206 i dalje prvostepene presude), koje razloge je u svamu prihvatio i drugostepeni sud i u svojoj presudi dao jasne i sadržajne razloge zašto su neprihvatljivi navodi izjavljene žalbe kojima su u navedenom dijelu osporavani razlozi prvostepene presude (str. 5 - 9 drugostepene presude).

Sa naprijed navedenih razloga, neprihvatljivi su navodi zahtjeva da su pobijanim presudama učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz čl.386 st.1 tač.8 i čl.386 st.2 u vezi čl.379 st.9 ZKP.

S prednjim u vezi valja ukazati da su se nižestepeni sudovi osnovano bavili činjeničnim i pravnim opisom iz optužnice, jer je isti polazište za ocjenu koje činjenice su odlučne za zakonito presudjenje i zašto.

Naime, imajući u vidu sadržinu odredbi čl.3 st.1 tač.c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata, koje se odnose na oružane sukobe koje nemaju karakter međunarodnog sukoba i na lica koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, odredbi čl.4 st.1 i 2 tač.e) Dopunskog protokola II uz ovu Konvenciju, koje se odnose na humani postupak i osnovne garancije licima koja ne uzimaju učešće ili su prestala da učestvuju u neprijateljstvima i odredbi čl.17 istog Dopunskog protokola II, koje se odnose na zabranu prinudnog premještanja civila, a koje norme međunarodnog prava su prema izmijenjenoj optužnici kršene od strane okrivljenih, nižestepeni sudovi zaključuju da one nijesu opisane u činjeničnom opisu izmijenjene optužnice, te da za pravilnu ocjenu povreda ovih normi nije bilo dovoljno navesti da se radi o povredama ljudskog dostojanstva civilnih lica koja ne učestvuju neposredno u

neprijateljstvima i koja imaju pravo da njihova ličnost, čast i ubjedjenje da ne treba da učestvuju u oružanom sukobu budu poštovani i u odnosu na koje se mora postupiti u svakoj prilici čovječno i bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na vjeri ili ubjedjenju, već je bilo potrebno i konkretizovati o kakvim povredama ličnog dostojanstva i ponižavajućim postupcima se radilo, obzirom da su u konkretnom slučaju civilna lica vraćena u BiH. Posebno je bilo potrebno navesti na koji način su okrivljeni kršili pravila međunarodnog prava iz čl.17 Dopunskog protokola II, koji se odnosi na zabranu prinudnog „premještanja“ civila, pri čemu je u stavu 2 ovog člana propisano da civili ne smiju biti prisiljeni da napuste svoju teritoriju iz razloga koji su u vezi sa sukobom, obzirom da je u činjeničnom opisu optužnice navedeno da su okrivljeni vršili nezakonito „preseljavanje“ civilnog stanovništva i koja radnja prema optužnici predstavlja jedinu od brojno propisanih alternativnih radnji izvršenja krivičnog djela stavljenog na teret okrivljenim.

Prednje je bilo potrebno navesti iz razloga što pojmovi „preseljenje“ i „premještaj“ civilnog stanovništva nijesu dovoljno razjašnjeni u teoriji i praksi domaćeg prava a prema međunarodnom običajnom pravu i stavovima zauzetim u više presuda Međunarodnog suda (navedeni u razlozima prvostepene presude) nijesu istog značenja. Iako se ova dva pojma odnose na nezakonitu evakuaciju pojedinaca sa teritorije na kojoj borave, preseljenje (deportacija) predstavlja odvođenje van granica svoje države, dok premještanje u smislu čl.17 Dopunskog protokola II se odnosi na premještanje civila unutar važećih granica i na prisilno napuštanje svoje teritorije na kojoj žive. Iz navedenog proizilazi da „preseljenje“ civilnog stanovništva kao radnja izvršenja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva i „premještanje“ civilnog stanovništva u smislu čl.17 Dopunskog protokola II, ne podrazumijeva i radnju vraćanja civilnog stanovništva u svoju državu, što je u konkretnom slučaju učinjeno, jer su civili srpske i muslimanske nacionalnosti vraćeni iz Republike Crne Gore u Republiku Bosnu i Hercegovinu. Prema tome, radnja vraćanja civilnog stanovništva u svoju državu Zakonom nije predviđena kao radnja „preseljenja“ civilnog stanovništva i ne može predstavljati radnju izvršenja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 KZ SRJ, niti povredu odredbi čl.17 Dopunskog protokola II, koja propisuje zabranu „premještanja“ civilnog stanovništva i da ne smiju biti prisiljeni da napuste teritoriju na kojoj žive iz razloga koji su u vezi sa oružanim sukobom. Vraćanje civilnog stanovništva u državu u kojoj žive, prema zaključivanju

nižestepenih sudova, ne predstavlja ni povredu ostalih normi međunarodnog prava - IV Ženevske konvencije i Dopunskog protokola II uz ovu Konvenciju i Konvencije o statusu izbjeglica i njenog protokola koje se navode u izmijenjenoj optužnici.

Takodje, imajući u vidu sadržinu odredbi čl.1 A tač.2 Konvencije o statusu izbjeglica koja daje definiciju izraza „izbjeglica“ i koja obuhvata različite načine sticanja svojstva izbjeglice, odredbi čl.33 st.1 iste Konvencije koje se odnose na zabranu protjerivanja i odbijanja izbjeglica i koja takodje obuhvata različite oblike tih zabrana i odredbi čl.1 tač.2 Protokola o statusu izbjeglica uz ovu Konvenciju, kojim su izostavljene neke riječi iz prethodnog člana Konvencije koji daje definiciju „izbjeglice“, radi pravilne ocjene o kojoj kategoriji izbjeglica i o kojim zabranama se radi, nižestepeni sudovi su stanovišta da nije dovoljno navesti da se radilo o licima koja su imala status izbjeglice u smislu navedenih odredbi ove Konvencije i njenog protokola, već je bilo potrebno konkretizovati o kojoj se kategoriji tih lica radi i o kojim zabranama protjerivanja tih lica je riječ, tako da ni ove norme međunarodnog prava koje su prema optužnici povrijedjene od strane okrivljenih, nijesu opisane u činjeničnom opisu izmijenjene optužnice.

Isto tako, nižestepeni sudovi su zaključili da nije dokazano da su okrivljeni kao pripadnici MUP-a RCG pripadali nekoj oružanoj formaciji strana u sukobu na teritoriji BiH, niti je dokazano da su izvršavajući naredbu Ministra unutrašnjih poslova RCG, sada pok.Pavla Bulatovića, vraćanjem civilnog stanovništva srpske i muslimanske nacionalnosti na teritoriji BiH, kršili norme međunarodnog prava navedene u izmijenjenoj optužnici, stavljajući se u službu jedne strane u sukobu, u konkretnom slučaju oružanih snaga Republike Srpske BiH. Za postojanje predmetnog krivičnog djela potrebno je da se vrši kršenje međunarodnog prava koje obavezuje aktivne učesnike u ratu, oružanom sukobu ili ratnoj okupaciji. Zbog toga učinilac ovog djela može biti samo pripadnik vojne, političke i administrativne strane u sukobu i svako drugo lice koje se nalazi u njenoj službi bez obzira da li je bio pripadnik oružanih formacija ili kakvih drugih nenaoružanih organizacija koje bi se svojom aktivnošću svrstalo uz neku stranu u sukobu. Lice koje bi van ovako shvaćenog organizacionog sastava izvršilo neku od radnji iz čl.142 st.1 KZ SRJ ne bi odgovaralo za ratni zločin već za neko drugo krivično djelo, bez obzira na to što je djelo izvršeno za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije. U izmijenjenoj optužnici nije stavljeno na teret okrivljenim da su postupali kao pripadnici neke

od strana u sukobu niti da su se svrstali uz neku stranu u sukobu, već da su po naredbi Ministra unutrašnjih poslova RCG, sada pok.Pavla Bulatovića, na zahtjev MUP-a Srpske Republike BiH, lišili slobode lica koja su došla sa teritorije BiH u Crnu Goru i vratili ih na teritoriju BiH. Kao pripadnici Ministarstva unutrašnjih poslova RCG, koja je bila u sastavu SRJ oni su u okviru svojih poslova i ovlašćenja kao pripadnika MUP-a RCG, postupajući po navedenoj naredbi Ministra unutrašnjih poslova RCG, sada pok.Pavla Bulatovića, koja je bila u formi telegrama, identifikovali, priveli, zadržali, a potom vratili lica koja su sa teritorije BiH zbog nastalog oružanog sukoba došli u RCG, pa su shodno izdatoj naredbi ta lica predali organima SUP-a i KPD Foča i SUP-a Srebrenica, smatrajući da postupaju u skladu sa propisima kojima je uređen opis njihovih poslova, dužnosti i ovlašćenja i time smatrali da su imali obavezu da postupe po izdatoj naredbi. Takvo postupanje okrivljenih, prema ocjeni nižestepenih sudova, bilo je u skladu sa odredbama čl.33 st.1 tač.a) Rimskog statuta Međunarodnog krivičnog suda, prema kojima je pored ostalog propisano da će se lice koje je počinilo djelo osloboditi krivice ako je imalo zakonsku obavezu da postupa po naredjenju svog naredbodavca. Zbog toga, vraćanje civilnog stanovništva srpske i muslimanske nacionalnosti u njihovu državu u konkretnom slučaju ne znači da su se okrivljeni takvim postupanjem stavili u službu jedne strane u sukobu. Nasuprot tome, postupanje okrivljenih po navedenoj naredbi za njih je značilo redovno izvršavanje svojih poslova i zadataka kao pripadnika policije i obaveza da izvrše naredbu svog naredbodavca.

Imajući prednje u vidu, nižestepeni sudovi su zaključili da nema dokaza da su okrivljeni izvršili predmetno krivično djelo, na način, mjesto i vrijeme kako je to opisano u izreci prvostepene presude, pa ih je sledstveno takvom utvrdjenju i oslobodio od optužbe na osnovu čl.373 tač.2 ZKP.

Nasuprot prednjem, u zahtjevu se ističe da su okrivljeni preduzeli radnju preseljenja civila u smislu čl. 3 st.1 tač.c) IV Ženevske konvencija o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata, odredbe čl.4 st.1 i 2 tač.e) Dopunskog protokola II uz ovu Konvenciju, te odredbe člana 17 ovog Protokola, da su se isti na taj način stavili u službu jedne strane u sukobu (organa Republike Srpske) i postupali u vezi sa oružanim sukobom koji se odvijao na teritoriji BiH. Takvim osporavanjem nižestepenih presuda u suštini se ukazuje da se one zasnivaju na pogrešno i nepotpuno utvrdjenom činjeničnom stanju.

U postupku odlučivanja po zahtjevu za zaštitu zakonitosti ovaj sud se može upuštati u ocjenu pravilnosti utvrdjenog činjeničnog stanja samo ako je zahtjev podignut u korist okrivjenog – čl.444 ZKP. Kako je u konkretnom slučaju zahtjev podignut na štetu okrivljenih to se ovaj sud ne može upuštati u ocjenu pravilnosti i potpunosti utvrdjenog činjeničnog stanja, pa ni u osnovanost gornjih navoda podignutog zahtjeva.

Podignutim zahtjevom navedene presude se pobijaju i zbog povrede Krivičnog zakonika iz čl.387 tač.3 ZKP. Po ocjeni tužioca ta povreda se sastoji u činjenici da je sud na utvrdjeno činjenično stanje pogrešno primijenio Krivični zakonik kada je osnovom čl.373 tač.2 ZKP okrivljene oslobodio od optužbe.

Povreda Krivičnog zakonika iz čl.387 tač.3 ZKP postoji kada je u pogledu krivičnog djela koje je predmet optužbe primijenjen materijalni propis koji se nije mogao primijeniti, pa eventualno pogrešna primjena čl.387 tač.3 ZKP ne može biti povreda iz navedene zakonske odredbe (čl.373 tač.2 ZKP). Neprihvatljivi su zato navodi zahtjeva da je na način naveden u istom učinjena povreda Krivičnog zakonika iz čl.387 tač.3 ZKP.

S prednjim u vezi, valja ukazati da je prilikom odlučivanja o zahtjevu za zaštitu zakonitosti ovaj sud, saglasno članu 441 ZKP, ograničen samo na ispitivanje povreda zakona na koje se državni tužilac poziva u svom zahtjevu.

Sa iznijetih razloga, a na osnovu člana 442 ZKP odlučeno je kao u izreci ove presude.

VRHOVNI SUD CRNE GORE

Podgorica, 23.06.2015.god.

Zapisničar,
Indira Muratović s.r

Predsjednik vijeća-sudija,
Stanka Vučinić s.r

